

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **ALPINE PRO, a.s.**, se sídlem Praha 10, Přípotoční 10B, IČ: 49970321, zast. JUDr. Ladislavem Sádlikem, advokátem se sídlem Praha 5, Holečkova 31, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 21.4.2010 č.j. ČOI 14867/10/0100/1000/10/Pe/Št

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. m. Praha ze dne 2.3.2010 č.j. 20/102-10-09 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků a o změně některých zákonů (zákon o obecné bezpečnosti výrobků), ve znění pozdějších předpisů, za správní delikt, jehož se dopustil tím, že podle zjištění ze dne 12.6.2009 uvedl v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků jako dovozce na trh fakturami č. 90601149 a č. 90601159 vystavenými dne 19.2.2009 odběrateli Ing. D. D. dětské jarní bundy ALPINE PRO, vel. 110, 116, 122, 128, 134 s odnímatelnou kapucí a šňůrou na stažení, dětské sportovní mikiny ALPINE PRO, vel. 122, 128, 134 s neodnímatelnou kapucí a šňůrou na stažení, které z hlediska § 3 odst. 1 písm. d) zákona o obecné bezpečnosti výrobků neodpovídají požadavkům na bezpečnost výrobků podle § 3 odst. 4 tohoto zákona, a jsou tedy v souladu s § 3 odst. 7 téhož zákona nebezpečnými výrobky. Druhým výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení stanovené paušální částkou 1.000 Kč dle § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku,

kteří správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení v platném znění. Třetím výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak byl žalobci uložen zákaz uvádění na trh dětských jarních bund ALPINE PRO s odnímatelnou kapucí a šňůrou na stažení a dětských sportovních mikin ALPINE PRO s neodnímatelnou kapucí a šňůrou na stažení a okamžité stažení těchto výrobků, které již byly uvedeny na trh, podle § 7 odst. 2 písm. g) a h) zákona o obecné bezpečnosti výrobků, na základě prokázání jejich nebezpečnosti.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání podané žalobcem rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že při kontrole provedené dne 23.3.2009 u podnikatele Ing. D. D. (ALPINE PRO) na adrese Novobranská 63/4, Litoměřice zjistila pracovnice České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“), Inspektorátu Ústeckého a Libereckého, že v provozovně jsou nabízeny níže uvedené oděvní výrobky, které nesplňují požadavky norem. Protože dovozcem těchto výrobků je žalobce, bylo uvedené zjištění postoupeno k dalšímu šetření místně příslušnému inspektorátu ČOI Středočeského a Hl. město Praha se sídlem v Praze. Kontrolou provedenou pracovníky tohoto inspektorátu ČOI dne 12.6.2009 v sídle žalobce bylo zjištěno, že jmenovaná společnost jako dovozce uvedla na trh fakturami č. 90601149 a č. 90601159 vystavenými dne 19.2.2009 odběrateli Ing. D. D. dětskou jarní bundu ALPINE PRO, vel. 110, 116, 122, 128, 134, s odnímatelnou kapucí a šňůrou na stažení, a dětskou sportovní mikinu ALPINE PRO, vel. 122, 128, 134, s neodnímatelnou kapucí a šňůrou na stažení. Jedná se o výrobky svým charakterem, vlastnostmi, designem, označením a velikostí spadající jednoznačně do kategorie dětského oblečení, které je určeno pro malé děti - osoby ve věku od narození do 7 let zahrnující všechny děti do výšky 134 cm včetně. Tyto textilní výrobky nevyhovují požadavkům článku 3.2.1 ČSN EN 14682 Bezpečnost dětského oblečení - Šňůry a šňůry na stažení u dětského oblečení (Oblečení určené pro malé děti nesmí být navrhováno, vyráběno a dodáváno se šňůrami na stažení; funkčními šňůrami nebo dekoračními šňůrami u kapuce a v oblasti krku.), a tím ani požadavkům na bezpečný výrobek podle § 3 odst. 4 písm. d) zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecné bezpečnosti výrobků“). Takové výrobky proto nelze považovat za bezpečné. Popsané výrobky tak nevyhovují obecným požadavkům na bezpečnost z hlediska ust. § 3 odst. 1 písm. d) zákona o obecné bezpečnosti výrobků a jsou podle ust. § 3 odst. 7 téhož zákona nebezpečnými výrobky. Jejich uvedením na trh porušil žalobce ustanovení § 5 odst. 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků a naplnil § 8 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Vzhledem k nebezpečnosti předmětných výrobků uložil dozorový orgán žalobci opatření spočívající v zákazu uvádění na trh a v okamžitém stažení těchto textilních výrobků.

Na základě získaných poznatků správní orgán zahájil se žalobcem řízení, které zakončil vydáním rozhodnutí ze dne 2.3.2010, č.j. 20/102-10-09. V odvolání, které podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce namítl, že rozhodnutí nebylo vydáno na základě řádně provedené kontroly, a namítl chybný a nezákonný procesní postup ČOI. Konkrétně uvedl, že pracovnice ČOI provádějící kontrolu v jeho sídle dne 12.6.2009 nerespektovaly právo účastníka na právní pomoc a neumožnily provedení kontroly za účasti zmocněného zástupce, ač o toto žalobce výslovně požádal. Správní orgán v rozhodnutí uvádí, že se žalobce stal kontrolovanou osobou dnem doručení oznámení o provedení kontroly, tedy až 17.6.2009, přičemž s tímto oznámením byla žalobci doručena i kopie kontrolního protokolu z 12.6.2009. Dne 12.6.2009 však objektivně reálně proběhl pouze rozhovor, jehož předmětem byla žádost žalobce směřovaná k pracovnícím ČOI ohledně provedení kontroly za účasti jeho právního zástupce a nedošlo ke vstupu pracovníc ČOI do výrobních či skladových

prostor žalobce. Žalobci dále není zřejmé, proč v kontrolním protokolu, který by měl mapovat průběh kontroly na místě samém a zjištění při kontrole učiněná, popisuje ČOI jinou kontrolu provedenou v prodejně Ing. D. v Litoměřicích. Žalobce byl připraven poskytnout ČOI potřebnou součinnost a vytvořit podmínky a prostor k provedení kontroly. Dožadoval se ale svého ústavního práva na právní pomoc a za tím účelem navrhl termín kontroly hned za dva dny. ČOI však zřejmě neměla zájem na samotné kontrole a zjišťování nedostatků v sídle žalobce, neboť jí stačilo přepsat a následně poslat žalobci zprávu o kontrole u jiného subjektu. Takový postup je dle žalobce v rozporu s principy a úkoly ČOI. Žalobce nechápe, proč pracovníce ČOI přišly osobně do jeho sídla, když pravděpodobně nechtěly či nepotřebovaly provést osobní kontrolu a zjistit skutečný stav věci.

Přestože pracovníce ČOI v sídle žalobce dne 12.6.2009 žádnou faktickou kontrolu neprovedly, začíná odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně touto formulací: „Kontrolou provedenou pracovníky České obchodní inspekce dne 12.6.2009 v sídle společnosti ALPINE PRO, a.s., Přípotoční 10B, Praha 10, bylo zjištěno, že jmenovaná společnost jako dovozce uvedla na trh fakturami č. 90601149 a č. 90601159 vystavenými dne 19. 2. 2009 odběrateli Ing. D. D. výrobky“ Pracovníce ČOI nicméně ani při nejlepší vůli nemohly při kontrole 12.6.2009 zjistit či ověřit, zda žalobce Ing. D. dodal či nedodal specifikované zboží. Ačkoli tedy kontrola neproběhla, pracovníce ČOI „zjistily“ přesně to, co potřebovaly. ČOI tedy při vydání rozhodnutí vycházela z kontrolních zjištění, která nemohla fakticky učinit. ČOI v této věci ani nezjistila skutkový stav ve smyslu návrhu na provedení důkazů, jak byl přednesen v řízení před prvním stupněm, a s takovým návrhem se ani nevypořádala. Žalobce v odvolání navrhl provést svědeckou výpověď osob kontrolního orgánu H. H. a R. H. Má za to, že svědecké výpovědi navržených osob mohou objasnit skutkové a právní okolnosti pořízení jednoho z podkladů, na základě kterých bylo zahájeno správní řízení, a dále mohou objasnit rozpory mezi tvrzením obsaženým v kontrolním protokolu a tvrzením žalobce. Ve svém důsledku mohou přispět i k posouzení okolností stran pořízení důkazu - kontrolního protokolu, a to zejména při vymezení otázky zákonnosti postupu orgánu veřejné moci při realizaci kontroly.

Žalobce dále v odvolání argumentoval tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno z důvodu porušení zákona o obecné bezpečnosti výrobků. Výrobky specifikované v rozhodnutí jsou údajně v rozporu s českou technickou normou, konkrétně ČSN EN 14682 bezpečnost dětského oblečení (šňůry a šňůrky na stažení dětského oblečení). Zákon o technických požadavcích na výrobky však výslovně uvádí, že česká technická norma není obecně závazná. Uložená pokuta 50.000,-Kč je dle mínění žalobce zcela neúměrná zjištěným skutečnostem, protože nedošlo k porušení právně závazné ČSN, nýbrž jakéhosi technického „doporučení.“ Postup žalobce, který při své činnosti nerespektoval technickou normu, jež nemá charakter obecně závazného předpisu, mu nemůže být kladen k tíži. Takový skutkový průběh nemůže vést k udělení sankce, navíc sankce zjevně nepřiměřené minimálně ve vztahu k následku. Dle § 12 odst. 1 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o České obchodní inspekci“) je povinností orgánu ČOI přihlížet při udělení pokuty zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Správní orgán I. stupně na str. 6 svého rozhodnutí sice konstatuje takový postup, nicméně jedná se o pouhé konstatování bez uvedení jediného důkazu skutečné nebezpečnosti dotčených výrobků. Dle názoru žalobce ČOI zaměňuje hypotetické možnosti s posouzením reálně a prokazatelně zjištěného stavu. Otázku závažnosti nelze posoudit ve vztahu k žádnému obecně závaznému právnímu předpisu, přitom není nikde prokázáno, že by dotčený výrobek kdykoliv skutečně způsobil jakékoliv ohrožení zdravotního stavu. Způsob porušení opět nebyl v úvaze ČOI vůbec zmíněn. Zde je podle žalobce nutné zohlednit

zejména to, že pokud již došlo k porušení právní normy, jedná se o právní normu bez obecné závaznosti, která navíc nemá splněnou dostupnost ve smyslu publikace právní normy, jak je předpokládána zákonem. Z výhrad výše uvedených je dále zřejmé, že ani doba trvání ve smyslu okolností posouzení výše sankce nebyla zohledněna ani prokázána, tedy nešlo ji posuzovat. Poslední otázku, kterou je posouzení následků, ČOI nijak blíže nespecifikuje, nicméně z obsahu správního spisu je zřejmé, že žádný škodlivý následek nenastal. Dle názoru žalobce je zřejmé, že ČOI v dané věci zvažovala jediné výši sankce tak, aby byla citelným zásahem do účastnickovy majetkové sféry. S takovým posouzením však žalobce nesouhlasí, neboť s ohledem na výše uvedené měla ČOI v tomto případě působit spíše výchovně, měla žalobce poučit a uložit mu doporučení k nápravě, ovšem rozhodně bez finanční sankce.

Žalobce v odvolání uzavřel, že v dané věci nebyl zjištěn v zákonem předpokládaném rozsahu skutkový stav, nebyly provedeny navržené důkazy a správní orgán posoudil věc po právní stránce v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Postup ČOI při obstarávání podkladů řízení byl nezákonný, protože v sídle žalobce neproběhla řádná kontrola ve smyslu zákona o státní kontrole, byly smíšeny závěry z kontroly u Ing. D. s kontrolou u žalobce. ČOI popisuje jiný skutkový průběh jednání ze dne 12. 6. 2009, přičemž k vyjasnění rozporů nebyly provedeny navrhované výsledky svědků Bc. V. F. a Ing. M. Z. ČOI nerespektovala právo žalobce na poskytnutí právní pomoci dle Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), o kterou žalobce žádal při prvním kontaktu pracovníků ČOI dne 12.6.2009, a neumožnila provedení kontroly za účasti právního zástupce žalobce. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno s odkazem na porušení ČSN EN 14682, která však není obecně závaznou právní normou, a uložená sankce je nepřiměřená významu údajně porušené povinnosti.

Poté, co žalovaný přezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, shledal, že odvolání není důvodné, a nejsou tedy dány důvody pro změnu nebo zrušení tohoto rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že prvostupňový správní orgán učinil ve věci všechna potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku rozhodnutí, který mu byl bezpečně prokázán. Žalovaný shledal, že správní delikt byl dostatečně konkretizován, pokud jde o místo, čas i způsob, a personifikován, pokud jde o odpovědnou osobu, to vše tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Rovněž popsání právní kvalifikace - porušení povinnosti uvádět na trh pouze bezpečné výrobky uložené v ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona obecné bezpečnosti výrobků - odpovídá kontrolou zjištěnému a v rozhodnutí popsanému skutku.

S jednotlivými odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal následovně. K námitce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vydáno na základě řádně provedené kontroly, konstatoval, že žalobci není úplně jasný rozdíl v postavení kontrolované osoby (jíž je kontrolovaný orgán, právnická a fyzická osoba při provádění kontrole) a účastníka řízení, v jehož postavení mohou být všechny subjekty výše uvedené, ale až okamžikem zahájení (správního) řízení. Uvedený rozdíl nemá svůj význam pouze teoretický, jak by se mohlo na první pohled zdát, ale nezanedbatelný je zejména jeho význam ve všech otázkách procesních. V neposlední řadě se pak rozdílnost postavení promítá rovněž do konkrétních článků LZPS. Z čl. 37 odst. 2 LZPS, který stanoví, že „Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení,“ by mělo být žalobci zřejmé, že správní orgán právo na právní pomoc účastníku řízení nikterak neupřel už proto, že v době provádění kontroly byl žalobce v postavení kontrolované osoby a nikoli účastníka řízení, kterým se stal až poté, kdy byl správním orgánem vyrozuměn o zahájení správního řízení. K tomu došlo dopisem ze dne 17.12.2009, doručeným žalobci

21.12.2009. Je pouze na kontrolu provádějících inspektorech, zda žádosti kontrolované osoby, která ovšem nemá oporu v právní úpravě, vyhoví či nikoli. V dané situaci nebyl shledán žádný důvod k účasti právního zástupce při kontrole a jeho účast se proto jevila jako nadbytečná. Žalovaný proto nepovažuje za důvodné žalobcovo tvrzení o nerespektování jeho práva na právní pomoc. Poznamenal, že pokud by kontrolovaná osoba nesplnila svou povinnost vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, zejména poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků, jsou tito oprávněni uložit pořádkovou pokutu, a to až do výše 50 000 Kč ve smyslu § 11 až 19 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“).

Žalovaný v rámci vypořádání odvolacích námitek dále uvedl, že je pouze na kontrolních pracovnících, jaké kontrolní postupy a metody zvolí (samozřejmě v souladu s platnou právní úpravou, vždy však s cílem naplnit základní poslání kontroly, tzn. zjistit skutečný stav věci). Pokud měli inspektoři již z kontroly provozovny provedené u podnikatele Ing. D. D. poznatky o tom, od koho zboží odebral, potom kontrola u dodavatele měla pouze ověřit, zda ten je faktickým dovozcem, anebo pouze dalším článkem v dodavatelském řetězci. To byl důvod, proč si inspektoři vyžádali nabývací doklady k výše uvedenému dětskému oblečení. V uvedeném postupu inspektorů neshledává žalovaný pochybení, která by signalizovala porušení zákona o České obchodní inspekci, popř. zákona o státní kontrole, a byla tak zdrojem důvodných pochybností o správnosti jejich postupu.

K návrhu žalobce provést svědeckou výpověď inspektorek inspektorátu ČOI Středočeského a Hl. Město Praha H. H. a R. H. žalovaný uvedl, že nenabyl přesvědčení o potřebě provedení výslechu těchto osob, a to pro naprostou nekonkrétnost toho, co by vlastně mělo být jejich prostřednictvím prokázáno (když je navíc z výše uvedených důvodů zřejmé, že žalovaný v postupu inspektorů při kontrole žádná zásadní pochybení neshledává). Ze žalobcem použité floskule „nezákonný postup ČOI při obstarávání podkladů řízení“ není zřejmé, v čem spatřuje deklarovanou nezákonnost.

K žalobcově námitce, že rozhodnutí bylo vydáno s odkazem na porušení ČSN EN 14682, která však není obecně závaznou právní normou, žalovaný považoval za nutné připomenout, že i technické normy, a to ani v době, kdy byly závazné, nebylo možno řadit mezi „závazné právní normy“, ani obecně závazné právní normy. Je nutné rozlišit obecně závazné právní předpisy od technických norem a jiných technických předpisů. I technická norma může mít (za určených podmínek) závazná ustanovení, nebude však nikdy závazným právním předpisem. Pokud správní orgán použil formulace „...stává se závazným právním předpisem“, nelze s takovým hodnocením technické normy souhlasit. Na druhé straně je z kontextu odůvodnění rozhodnutí zřejmé, že správní orgán ve snaze akcentovat důležitost takové normy použil slovního spojení, které je zcela běžně používáno zejména v souvislosti se zákony. Ač nebylo použito správného slovního spojení, zůstává význam takové technické normy pro bezpečnost výrobků a ochranu jejich uživatelů neoddiskutovatelný. Na okraji zájmu žalobce však zůstala skutečnost, že zákon o obecné bezpečnosti výrobků, vycházející ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/95/ES ze dne 3.12.2001 o obecné bezpečnosti výrobků, formuloval obecné požadavky na bezpečnost výrobku (§ 3) mimo jiné rovněž tak, že „pokud se bezpečnost výrobku nestanoví podle odstavce 2 nebo 3, posuzuje se podle české technické normy, která přejímá příslušnou evropskou normu, na níž zveřejnila Komise Evropských společenství (dále jen "Komise") odkaz v Úředním věstníku Evropských společenství podle práva Evropských společenství a tento odkaz byl zveřejněn ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví" (srov. § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků). Je namístě doplnit citované ustanovení zákona o obecné

bezpečnosti výrobků o odkaz na Sdělení Komise v rámci provádění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/95/ES ze dne 3. prosince 2001 o obecné bezpečnosti výrobků, které bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie dne 22.7.2006 (2006/C 171/04), kde jsou zveřejněny názvy a odkazy evropských norem v rámci směrnice. Zde na straně C 171/25 (poslední položka) odkazuje právě na výše zmíněnou normu EN 14682:2004 „Bezpečnost dětských oděvů - Šňůry a stahovací šňůry u dětských oděvů - Specifikace“. Není tedy pochyb, že česká technická norma ČSN EN 14682 je normou v režimu ust. § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků, tedy technickým předpisem závazným, který musí všechny články distribučního řetězce nejen respektovat, ale i dodržovat.

Žalovaný nesdílí přesvědčení žalobce, že uložená sankce je nepřiměřená významu údajně porušené povinnosti. Zpochybňuje-li dovozce závaznost bezpečnostních požadavků na výrobky určené dětem, buď je vůbec nezná anebo hrozící nebezpečí podceňuje a existující rizika bagatelizuje. Obojí je pak závažným porušením povinností uložených zákonem o obecné bezpečnosti výrobků. Přičte-li žalovaný k uvedenému ještě skutečnost, že citovaná norma (ČSN EN 14682) je platná nejméně od roku 2004 a kontrola byla provedena v průběhu roku 2009, není důvod k pochybnostem o tom, že žalobce měl dostatek času, aby se s jejím obsahem seznámil a aby rovněž seznámil s bezpečnostními požadavky na výrobky určené dětem také výrobce. Stranou nelze ponechat ani skutečnost, že jak výše uvedená směrnice (2001/95/ES), tak zákon o obecné bezpečnosti výrobků v rámci obecných požadavků na bezpečnost výrobků akcentují právě rizika pro spotřebitele, kteří mohou být ohroženi při použití výrobku, když ne náhodou na prvním místě uvádí zejména děti (srov. § 3 odst. 1 písm. d) zákona o obecné bezpečnosti výrobků). Ostatně sama zmíněná evropská norma už ve svém úvodu i informativních přílohách popisuje zřejmá nebezpečí plynoucí z nepředvídaného zachycení šňůr. Právní předpisy a v některých případech pak i technické normy vytvářejí prostor, v jehož rámci se mohou podnikatelské subjekty „volně pohybovat," tedy rozvíjet všechny své podnikatelské aktivity. Překročení zmíněného zákonného rámce sebou nese určitá rizika, jejichž důsledkem může být poškození zdraví, věcná škoda a ze strany dozorových orgánů zpravidla sankce. V řadě případů nemusí k poškození zdraví, popř. věcné škodě ani dojít, a přesto je určitým jednáním podnikatelského subjektu naplněna skutková podstata správního deliktu. Tak tomu je i u správních deliktů ohrožovacích, kdy už pouhé ohrožení právem chráněného zájmu zákon hodnotí jako deliktní, a to se všemi důsledky z toho plynoucími. Pokud se podnikatelský subjekt dopustí správního deliktu tím, že uvede na trh výrobek, který je nebezpečný (§ 8 odst. 1 písm. a/ zákona o obecné bezpečnosti výrobků), uloží mu orgán dozoru pokutu až do výše 50.000.000,- Kč. Z uvedené dikce zákona je zřejmé, že i v tomto případě se jedná o správní delikt ohrožovací, kdy nezbytnou podmínkou jeho dokonání není škoda na zdraví, popř. majetková újma, ale už samo uvedení nebezpečného výrobku do tržní sítě. Nebezpečnost správního deliktu pro společnost vyjadřuje celkovou společenskou charakteristiku správního deliktu a současně charakterizuje i jeho celkovou závažnost vyplývající z jeho objektivních i subjektivních znaků. Kritérii pro posouzení konkrétní nebezpečnosti správního deliktu pro společnost jsou potom význam chráněného zájmu (objekt správního deliktu, jímž jsou právní hodnoty a zájmy na jejichž zachování má společnost zvláštní zájem), který byl deliktem dotčen, dále způsob provedení a jeho následky a rovněž okolnosti za nichž byl spáchán. Žalovaný zdůraznil, že se výší uložené pokuty zabýval nejen z pohledu výše uvedených kritérií, ale současně musel respektovat a postupovat rovněž podle dalších zásad správního trestání, podle nichž má být ukládána sankce volena tak, aby plnila účely preventivní i represivní a byla dostatečně odrazující i pro případné opakování deliktního jednání. Uložená pokuta se pohybuje při spodní hranici zákonného rozpětí. Pokud je horní hranice stanovena částkou do 50.000.000 Kč, potom sama tato výše zřetelně

signalizuje, jakou důležitost přisuzuje zákon porušení konkrétní povinnosti, a ve svých důsledcích pak rovněž tomu kterému správnímu deliktu.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že žalobci byla uložena sankce za porušení jeho právních povinností. Žalovaný proto neshledal žádnou vadu ani v tom, že správní orgán uložil náhradu nákladů řízení žalobci jako účastníku, který řízení vyvolal porušením právní povinnosti.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě poukázal na své odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém shrnul vady provedeného řízení a vydaného rozhodnutí tak, že ve věci nebyl zjištěn v zákonem předpokládaném rozsahu skutkový stav, nebyly provedeny navržené důkazy a správní orgán posoudil věc po právní stránce v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. K jeho konkrétním odvolacím námitkám se žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně žalobce má za to, že se s jeho odvolacími námitkami nevyrovnal a že žalovaným uplatněné argumenty nejsou dostatečné pro vydání napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále konstatoval, že dne 12.6.2009 se ke kontrole dostavily 2 pracovnice ČOI. Poté, co žalobce před zahájením kontroly požádal o právní pomoc, tj. o přítomnost jeho právního zástupce při kontrole a navrhl provedení kontroly za 2 dny, pracovnice bez dalšího odešly a samy sepsaly zápis z této kontroly, aniž by s ním žalobce jakkoli seznámily. Pracovnice správního orgánu tedy sepsaly zápis o kontrole, která nikdy neproběhla. Námitky, které proti takovému postupu vznesl žalobce v řízení před správními orgány, nebyly shledány jako důvodné.

Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně rozdílu v postavení kontrolované osoby a účastníka řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrzuje, že žalobci nebylo přiznáno právo na právní pomoc, a to z toho důvodu, že byl v postavení kontrolované osoby a nikoli účastníka řízení. Údajně bylo pouze na inspektorech, zda žalobcově požadavku vyhoví či nikoli. Dle žalobce tímto postupem bylo porušeno jeho právo na právní pomoc dle LZPS, neboť i v rámci kontroly toto právo kontrolovanému subjektu jednoznačně náleží. V tomto smyslu bylo opakovaně rozhodováno i Ústavním soudem a právo na pomoc advokáta bylo přiznáno subjektu např. při daňové kontrole (která rovněž není řízením) nebo při podání vysvětlení v trestním řízení (taktéž jde o úkon před zahájením tr. řízení). Žalobce pokládá za nepřipustné, aby kontrolori jakéhokoli orgánu samostatně posuzovali, kdy je právní pomoc potřebná a kdy se naopak jeví nadbytečnou a podle toho toto právo kontrolovanému subjektu přiznali nebo nepřiznali. Je toho názoru, že právo na právní pomoc je garantováno ve všech fázích jeho komunikace se správními orgány a pokud správní orgán takové právo ignoruje nebo jej svým postupem vyloučí, zatěžuje svůj postup nezákonností, která má podstatný vliv na zákonnost konečného rozhodnutí.

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadal postup kontrolních pracovníků, kteří si závěry z kontroly vytvořili zcela samostatně bez jakékoli součinnosti se žalobcem. Poté, co inspektoři odmítli žalobci právo na právní pomoc, žádné další jednání mezi žalobcem a pracovníky správního orgánu neproběhlo. Inspektoři si však kontrolní zjištění sepsali sami a následně bez dalšího rozhodli. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že v takovém postupu neshledává pochybení, neboť je údajně pouze na kontrolních pracovnících, jaké postupy a metody si zvolí. Pokud prý měli kontrolori již poznatky o zboží z kontroly u Ing. D., stačilo si u žalobce pouze vyžádat nabývací tituly. Dle

žalobce lze jistě souhlasit s tím, že postup a metody kontroly jsou v jednotlivých případech odlišné a je možné je přizpůsobit konkrétní situaci. Nelze však označit za přijatelný postup, kdy výsledky kontroly u jednoho subjektu použijí kontrolori i u druhého subjektu, aniž by se tento k tomu mohl sám vyjádřit. Kontrolori si v daném případě nevyžádali žádné nabývací tituly ke zboží a také jim žádné nebyly předloženy. I kdyby byly kontrolorům nabývací tituly předloženy, žalobce by rozhodně nepokládal za dostatečné, aby bylo rozhodnuto o uložení pokuty a stažení zboží pouze podle samotných nabývacích titulů ke zboží. V daném řízení měla být rovněž prokazována závadnost a nebezpečnost zboží. Nebyly však zjištěny a doloženy nabývací tituly ani nebyla dostatečně deklarována nebezpečnost výrobků. Takové vady řízení žalobce nemůže akceptovat, zvláště když následují zcela nepřiměřené sankce.

Žalobce dále namítl, že se ČOI při svém rozhodování v prvním stupni nezabývala námitkou podjatosti svých pracovníků, které se účastnily jednání 12.6.2009 a které následně sepsaly protokol o kontrolních zjištěních. Taktéž nebyli vyslechnuti navržení svědci a nebylo zdůvodněno, proč rozhodovací orgán pokládá výslech svědků za nadbytečný. Pochybení spatřuje žalobce rovněž v tom, že ČOI využila jako podklad pro rozhodování zjištění ze zcela jiné kontroly, která proběhla v prodejně Ing. D., a neumožnila žalobci se k této skutečnosti vyjádřit. S ohledem na výše uvedené trvá žalobce na tom, že kontrola nebyla provedena řádně v souladu s obecně závaznými právními předpisy a že v rámci kontroly byla porušena základní procesní práva žalobce.

Žalobce konstatoval, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně polemizoval o obecné závaznosti či nezávaznosti českých technických norem a v důsledku toho o závažnosti stavu zjištěného, resp. nezjištěného kontrolou. Zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“) stanoví, že české technické normy (ČSN) nejsou obecně závazné. Obecnou závazností se rozumí povinnost dodržovat ČSN obecně, bez jakéhokoli omezení, tj. všemi právníckými nebo fyzickými osobami. Povinnost postupovat při určité činnosti v souladu s českými technickými normami však může vzniknout, a to různými způsoby, především pak na základě ustanovení právního předpisu, který stanoví, že ve vztazích upravených tímto právním předpisem je nutno dodržovat české technické normy. Odkaz na českou technickou normu v právním předpisu nezpůsobuje vždy právní povinnost řídit se všemi ustanoveními české technické normy, na kterou je v právním předpisu odkazováno. Vždy je nutno v daném právním předpisu zkoumat, jaký význam má ustanovení, v němž je odkaz na českou technickou normu. Zákon o obecné bezpečnosti výrobků je bezesporu normou, která je podstatná a důležitá pro široký okruh subjektů, čehož si je žalobce vědom. Žalobce však shodně jako v odvolání namítá, že odkaz na ČSN není v tomto zákoně zcela výslovný a konkrétní, a tudíž nepůsobí obecnou závazností této normy. Porušení české technické normy by mělo být posuzováno v každém případě jednotlivě podle okolností konkrétního případu. V dané věci však vzhledem k výše uvedeným závažným procesním nedostatkům nebylo vůbec zjišťováno a prokazováno, které konkrétní výrobky a jakým způsobem měly či neměly splňovat požadavky české technické normy. Během celého řízení nebylo dostatečně specifikováno, jaké výrobky měly být předmětem kontroly, nebyl předložen vzorek ani nebyla pořízena fotografie výrobků, které údajně neodpovídají české technické normě, žalobce se k těmto skutečnostem během řízení nemohl vyjádřit a tvrzené nedostatky zjistil až z vydaného rozhodnutí. S ohledem na tyto skutečnosti není otázka prokázání bezpečnosti či nebezpečnosti výrobků, tedy konstatování porušení zákona o obecné bezpečnosti výrobků vůbec na místě, neboť nebylo dostatečně specifikováno, jaký byl předmět řízení, tj. které výrobky byly posuzovány a hodnoceny. Vše je důsledkem chybného postupu pracovníků ČOI při kontrole

provedené 12.6.2009. Žalobce v této souvislosti zmínil i argumentaci, kterou uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle níž je pro právní posouzení věci podstatné i to, že zákon o obecné bezpečnosti výrobků spojuje definici nebezpečnosti výrobků s porušením jakékoli technické normy, čímž však nemůže způsobit univerzální právní závaznost českých technických norem. Aby se ČSN stala právně závaznou, musel by být odkaz na její užití v určitém právním předpise zcela konkrétní. Potom by se na právní vztahy upravené takovým právním předpisem vztahovala i povinnost dodržovat předmětné technické normy. Nelze tedy souhlasit s názorem žalovaného, že obecným odkazem v zákoně o obecné bezpečnosti výrobků se stala ČSN EN 14682 právně závaznou normou.

Dle názoru žalobce použil správní orgán v řízení v prvním stupni souvislosti vytržené z nálezu Ústavního soudu publikovaného ve Sbírce zákonů pod č. 241/2009 Sb. V uvedeném nálezu, který se vztahoval k posouzení jiné právní věci, se musel Ústavní soud vyrovnat mj. i s problematikou obecné závaznosti technických norem. Podle zmíněného nálezu je technická norma za určitých podmínek obecně závazná, ovšem jen za předpokladu, že na ni obecně závazný právní předpis výslovně odkazuje tak, jak tomu bylo v případě posuzovaném Ústavním soudem, kdy vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách staveb ve své příloze, která je její nedílnou částí, obsahovala výčet všech technických norem, které se k dané věci vztahují. Zákon o obecné bezpečnosti výrobků naproti tomu žádný konkrétní odkaz na technické normy ani v textu ani v příloze neobsahuje. Bez konkrétního odkazu obecně závazného předpisu na konkrétní technickou normu je technická norma nikoliv obecně závazným právním předpisem, jak dovozují orgány ČOI, ale pouze jakýmsi doporučením bez obecné závaznosti. Žalobce proto namítá nesprávné právní posouzení věci i v této otázce. Nesouhlasí ani s výší sankce, která mu byla uložena. Pokuta 50.000,- Kč podle něj neodpovídá závažnosti, způsobu, délce trvání a následkům protiprávního jednání a není přiměřená reálně zjištěnému stavu věci, když v řízení nebylo porušení deklarované právní normy dostatečně prokázáno.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí vydaných v této věci s tím, že žaloba se z převážné části obsahově kryje s argumentací použitou žalobcem již v průběhu správního řízení. Žalovaný nemá žádné pochybnosti o tom, že se žalobce dopustil vytýkaného deliktního jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného ve výrokové části správního rozhodnutí. V rámci odvolacího řízení žalovaný posoudil vznesené námitky, ale nedospěl k závěru, že by žalobce byl postupem správního orgánu při výkonu jeho kontrolní působnosti dotčen na svých ústavně garantovaných právech či svobodách. Žalovaný dále uvedl, že správní orgány nemají povinnost provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhne, jestliže rozsah dokazování je dostatečný z jiných důkazních pramenů. Tak tomu bylo i v předmětné věci, kdy předchozí kontrola provedená v provozovně Ing. D. odhalila textilní výrobky, jejichž provedení (vzhledem k věkové kategorii, již byly určeny) svědčilo o porušení příslušných norem. Protože z předložených dokladů bylo zřejmé, že dodavatelem je žalobce, pokračovala kontrola u žalobce s tím, že se omezila pouze na zjištění počtu nevyhovujících výrobků skladem a na předložení tomu odpovídajících dokladů.

Žalovaný nesdílí přesvědčení žalobce, že došlo k porušení jeho práva deklarovaného v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a to jak z důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí, tak i s ohledem na účel a smysl kontroly. Kontrola má totiž smysl a význam pouze tehdy, když se minimalizuje riziko případné manipulace s prověřovanými objekty a materiály. Jestliže neexistoval žádný zásadní důvod, pro který by inspektoři nemohli provést kontrolu v požadovaném termínu, a kontrolovaný subjekt přesto kontrolu neumožnil

(s odkazem na nutnou přítomnost právního zástupce), není důvod k pochybnostem o tom, že se žalobce mohl dopustit porušení § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, tj. porušení povinnosti poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků. Žalobce namítá, že byla porušena základní procesní práva účastníka, aniž by toto zcela obecné tvrzení jakkoli doložil. Některá ze svých tvrzení žalobce též účelově upravuje. Z navrhovaného výsledku svědků (inspektorek České obchodní inspekce) se tak stává tvrzení o jejich podjatosti, a to bez jakéhokoli bližšího upřesnění.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 3 odst. 1 zákona o obecné bezpečnosti výrobků bezpečným výrobkem je výrobek, který za běžných nebo rozumně předvídatelných podmínek užití nepředstavuje po dobu stanovenou výrobcem nebo po dobu obvyklé použitelnosti nebezpečí, nebo jehož užití představuje pro spotřebitele vzhledem k bezpečnosti a ochraně zdraví pouze minimální nebezpečí při užívání výrobku, přičemž se sledují z hlediska rizika pro bezpečnost a ochranu zdraví spotřebitele zejména tato kritéria:

a) vlastnosti výrobku, jeho životnost, složení, způsob balení, poskytnutí návodu na jeho montáž a uvedení do provozu, dostupnost, obsah a srozumitelnost návodu, způsob užívání včetně vymezení prostředí užití, způsob označení, způsob provedení a označení výstrah, návod na údržbu a likvidaci, srozumitelnost a rozsah dalších údajů a informací poskytovaných výrobcem; údaje a informace musí být vždy uvedeny v českém jazyce,

b) vliv na další výrobek, za předpokladu jeho užívání s dalším výrobkem,

c) způsob předvádění výrobku,

d) rizika pro spotřebitele, kteří mohou být ohroženi při užití výrobku, zejména děti a osoby s omezenou schopností pohybu a orientace.

Podle § 3 odst. 2 zákona o obecné bezpečnosti výrobků se za bezpečný výrobek považuje výrobek splňující požadavky zvláštního právního předpisu, který přejímá právo Evropských společenství a kterým se stanoví požadavky na bezpečnost výrobku nebo na omezení rizik, která jsou s výrobkem při jeho užívání spojena. Jestliže však takovýto právní předpis stanoví pouze některá hlediska bezpečnosti, ostatní hlediska se posuzují podle tohoto zákona.

Podle § 3 odst. 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků v případě, že neexistuje zvláštní právní předpis, který by přejímal právo Evropských společenství a který by stanovil požadavky na bezpečnost výrobku nebo na omezení rizik, která jsou s výrobkem při jeho užívání spojena a tyto požadavky nejsou upraveny právem Evropských společenství, za bezpečný se považuje výrobek, který je ve shodě s právním předpisem členského státu Evropské unie, na jehož území je uveden na trh, pokud tento předpis zaručuje minimálně ochranu rovnocennou s požadavky podle odstavce 1.

Podle § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků pokud se bezpečnost výrobku nestanoví podle odstavce 2 nebo 3, posuzuje se podle české technické normy, která přejímá příslušnou evropskou normu, na níž zveřejnila Komise Evropských společenství (dále jen "Komise") odkaz v Úředním věstníku Evropských společenství podle práva Evropských společenství a tento odkaz byl zveřejněn ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví.

Podle § 3 odst. 7 zákona o obecné bezpečnosti výrobků nebezpečným výrobkem je každý výrobek, který nevyhovuje požadavkům na bezpečný výrobek podle tohoto zákona.

Podle § 5 odst. 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků je výrobce povinen uvádět na trh pouze bezpečné výrobky.

Podle § 5 odst. 1 písm. c/ zákona o obecné bezpečnosti výrobků se za výrobce pro účely tohoto zákona považuje dovozce, jestliže v České republice nebo v jiném členském státě Evropské unie žádný zplnomocněný zástupce výrobce není usazen.

Podle § 8 odst. 1 písm. a/ zákona o obecné bezpečnosti výrobků orgán dozoru uloží pokutu až do výše 50 000 000 Kč tomu, kdo uvede na trh výrobek, který je nebezpečný.

Podle § 8 odst. 2 zákona o obecné bezpečnosti výrobků při ukládání pokuty se přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Podle článku 37 odst. 2 LZPS má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.

Podle § 4 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů česká technická norma je dokument schválený pověřenou právníkou osobou (§ 5) pro opakované nebo stálé použití vytvořený podle tohoto zákona a označený písmenným označením ČSN, jehož vydání bylo oznámeno ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen "Věstník Úřadu"). Česká technická norma není obecně závazná.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Neopodstatněné je žalobcovo tvrzení, že se žalovaný nevyrovnal s jeho odvolacími námitkami a že žalovaným uplatněné argumenty nejsou dostatečné pro vydání napadeného rozhodnutí. Uvedenou námitku žalobce vznesl pouze v obecné rovině, nekonkretizoval, které z jeho četných odvolacích námitek zůstaly žalovaným nevypořádány, a soud tak může na danou námitku reagovat rovněž pouze obecně konstatováním, že vypořádání jednotlivých odvolacích námitek ze strany žalovaného považuje za dostatečně určité a srozumitelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění a za použití jakých právních předpisů žalovaný ve věci samé rozhodl, jakými úvahami se řídil a z jakých podkladů vycházel. Závěry, k nimž žalovaný dospěl, dle názoru soudu prokazují, že žalobce byl za uvedení nebezpečných výrobků na trh sankcionován právem.

Žalobce v žalobě opakovaně zdůrazňuje (a činil tak již v průběhu správního řízení), že byl zkrácen na svém právu na právní pomoc při kontrole, kterou u něj dne 12.6.2009 hodlaly provést inspektorky ČOI. Soud však dospěl k závěru, že tato skutečnost je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní. Skutková zjištění, ze kterých správní orgán I. stupně a následně též žalovaný dovodil, že žalobce porušil příslušná ustanovení zákona o obecné bezpečnosti výrobků tím, že uvedl na trh nebezpečné výrobky, totiž nebyla učiněna při kontrole provedené u žalobce dne 12.6.2009. Z obsahu spisového materiálu, jakož i z podání samotného žalobce (námitky ze dne 22.6.2009) vyplývá, že v uvedený den se do sídla žalobce dostavily dvě inspektorky ČOI za účelem provedení kontroly. Žalobce však trval na přítomnosti svého právního zástupce při kontrole a jako termín „jednání“ navrhl den 15.6.2009, kdy bude osoba, která mu poskytuje právní pomoc, ve firmě přítomna. *Žádné*

skutečnosti významné pro posouzení věci samé nebyly v uvedený den ze strany inspektorů ČOI prošetřovány (kontrolovány).

Inspektorky ČOI následně sepsaly o kontrole provedené u žalobce dne 12.6.2009, *při které však z důvodu nesoučinnosti žalobce nic zkontrolováno nebylo*, kontrolní protokol. Ten správní orgán zaslal žalobci a uložil mu, aby do 5 dnů od seznámení s kontrolním protokolem předložil kopie nabývacích dokladů týkajících se výrobků označených v protokolu včetně JCD a dále vyčíslení současného stavu zásob těchto výrobků. Žalobce této výzvě vyhověl a požadované doklady správnímu orgánu zaslal. Právě skutková zjištění, která ČOI čerpala z těchto žalobcem zaslaných dokladů, ve spojení se zjištěními plynoucími z kontroly provedené inspektorkou ČOI dne 23.3.2009 v provozovně Ing. D. D. v Litoměřicích (tato jsou popsána v kontrolním protokolu ze dne 23.3.2009 nesoucím identifikační kód 2440090903231), se stala podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i napadeného rozhodnutí. Jinak řečeno, kontrola proběhnuvší u žalobce dne 12.6.2009 je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť při ní nebyla učiněna žádná skutková zjištění, která by byla podstatná pro rozhodnutí správního orgánu ve věci samé. Případné zkrácení žalobce na jeho procesních právech při této kontrole, i kdyby k němu skutečně došlo (s čímž soud, jak dále uvedeno, nesouhlasí), by tudíž nemohlo být považováno za podstatnou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.

Kontrola prováděná podle příslušných ustanovení zákona o České obchodní inspekci není správním řízením, z čehož vyplývá, že žalobci v průběhu kontroly skutečně nepříslušelo postavení účastníka (správního) řízení. Na rozdíl od žalovaného má soud za to, že i subjekt, u kterého je inspektory ČOI prováděna kontrola podle příslušných ustanovení zákona o České obchodní inspekci, má právo na právní pomoc a může se za tímto účelem obrátit na advokáta, popř. na jinou osobu práva znalou. Právo na právní pomoc v řízení před státními orgány, které každému garantuje článek 37 odst. 2 LZPS, však nelze vykládat tak, že toto právo umožňuje kontrolovanému subjektu oddálit zahájení kontroly prováděné podle příslušných ustanovení zákona o České obchodní inspekci pouhým prohlášením, že trvá na přítomnosti svého právního zástupce, který momentálně není dosažitelný a v místě, kde se má kontrola konat, bude přítomen až za tři dny. Inspektoři ČOI nejsou povinni takové prohlášení ze strany kontrolovaného subjektu respektovat. Opačný závěr by byl v příkrém rozporu s účelem kontroly, neboť by kontrolovanému subjektu dával možnost zhatit provedení kontroly v konkrétní den a de facto tak určit, kdy u něj kontrola může být provedena. Riziko toho, že kontrolovaný subjekt bude v mezidobí manipulovat s předmětem kontroly za účelem nápravy či skrytí případných nedostatků, je nabílední. Aby kontrolní zjištění prokazovala skutečný stav věci, je nutno bezpodmínečně trvat na tom, že okamžik zahájení kontroly stanoví kontrolní orgán. Není-li právní zástupce kontrolovaného subjektu schopen se na místo kontroly dostavit neprodleně po zahájení kontroly, nemůže to být důvodem pro neprovedení kontroly, resp. pro její odložení na jiný termín.

Namítá-li tedy žalobce, že mu správní orgán nezákonně upřel právo na právní pomoc při kontrole konané dne 12.6.2009, protože inspektorky ČOI neakceptovaly jeho požadavek na odložení kontroly o několik dní tak, by mohl být kontrole přítomen jeho právní zástupce, je tato jeho argumentace vzhledem k výše uvedenému neopodstatněná.

Není pravdou, že inspektorky ČOI sepsaly zápis (správně kontrolní protokol) z kontroly provedené dne 12.6.2009, aniž by s ním žalobce jakkoli seznámily. Jak již bylo soudem konstatováno shora, předmětný kontrolní protokol byl žalobci správním orgánem

zaslán. Stalo se tak prostřednictvím držitele poštovní licence, který žalobci protokol doručil do vlastních rukou dne 17.6.2009. Žalobce ostatně proti předmětnému protokolu následně podal námitky, což by těžko mohl učinit, pokud by s ním nebyl seznámen.

Pravdivé není ani žalobcovo tvrzení, že správní orgán v dané věci použil výsledky kontroly u jiného subjektu (míněno skutková zjištění plynoucí z kontroly provedené dne 23.3.2009 v provozovně Ing. D. D. v Litoměřicích, zachycená v kontrolním protokolu sepsaném téhož dne), aniž by se k tomu žalobce mohl vyjádřit. Obsah spisového materiálu prokazuje, že žalobce byl s protokolem o kontrole provedené dne 23.3.2009 v provozovně Ing. D. D. seznámen, neboť jeho kopie mu byla správním orgánem zaslána jako příloha sdělení ze dne 3.8.2009, označeného jako „Kvalifikace porušení.“ S předmětným protokolem, který je jako jeden z podkladů rozhodnutí součástí spisového materiálu, se kromě toho žalobce mohl seznámit i dne 18.1.2010 při nahlížení do spisu. Soud k tomu dodává, že správní orgán byl oprávněn využít jako podklad pro rozhodování zjištění z kontroly provedené v provozovně Ing. D. D. a, neboť tato zjištění s danou věcí úzce souvisejí. Právě na základě těchto zjištění lze totiž věrohodně posoudit, zda se jedná o nebezpečné výrobky a kdo je uvedl na trh.

Prisvědčit nelze ani žalobní námitce, že „kontrolori si v daném případě nevyžádali žádné nabývací tituly ke zboží a také jim žádné nebyly předloženy.“ Opatřením uloženým žalobci v kontrolním protokolu ze dne 12.6.2009 byl žalobce mj. vyzván k tomu, aby ve lhůtě do 5 dnů od seznámení s kontrolním protokolem předložil kopie nabývacích dokladů týkajících se výrobků označených v protokolu a v případě dovozu do ČR také JCD a dále vyčíslení současného stavu zásob těchto výrobků. *Žalobce této výzvě vyhověl a požadované doklady správnímu orgánu zaslal*, což ostatně sám konstatoval v podání ze dne 22.6.2009 označeném jako „Námitky dle ust. § 17 zákona č. 552/1991 Sb.“, k němuž jako přílohy připojil „Nabývací doklady + JCD + Stav zásob (celkem 32 listů).“

Žalobce považuje za nedostatečné, aby o uložení pokuty a stažení zboží bylo rozhodnuto pouze na základě samotných nabývacích titulů ke zboží. Má za to, že v řízení měla být rovněž prokazována závadnost a nebezpečnost zboží. Soud k této žalobní argumentaci uvádí, že správní orgán při posuzování závadnosti textilních výrobků uvedených žalobcem na trh nevycházel pouze ze žalobcem předložených nabývacích titulů ke zboží, z nichž skutečně nebezpečnost předmětných výrobků dovodit nelze, ale především ze skutkových zjištění učiněných při kontrole provedené inspektorkou ČOI dne 23.3.2009 v provozovně Ing. D. D. v Litoměřicích, která jsou zachycena v kontrolním protokolu ze dne 23.3.2009 nesoucím identifikační kód 2440090903231. Z předmětného protokolu zřetelně vyplývá, jaké konkrétní textilní výrobky shledal kontrolní orgán nebezpečnými (jednalo se o dětskou sportovní mikinu s neodnímatelnou kapucí a označením Alpine Pro, article no. 7091472 a dětskou jarní bundu s odnímatelnou kapucí a označením Alpine Pro, article no. 7092472), jakož i to, v čem jejich nebezpečnost spočívá (přítomnost šňůry na stažení u kapuce, která je v rozporu s příslušnou normou a představuje vážné riziko pro dětské spotřebitele). Uvedená skutková zjištění doložená fotodokumentací (viz protokol o kontrole ze dne 23.3.2009), se kterými byl prokazatelně seznámen, žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil, stejně jako ničím nezpochybnil závěr správního orgánu, že právě on je dovozcem předmětného zboží, a proto jej lze ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c/ zákona o obecné bezpečnosti výrobků považovat za výrobce pro účely tohoto zákona. O tom, že žalobce předmětné zboží uvedl na trh, pak svědčí ve správním spise založené faktury č. 90601159 a č. 90601149 vystavené žalobcem dne 19.2.2009, prokazující dodání zboží Ing. D.

Z výše uvedeného je zřejmá nedůvodnost žalobcovy argumentace, že v dané věci nebylo vůbec zjišťováno a prokazováno, které konkrétní výrobky a jakým způsobem měly či neměly splňovat požadavky české technické normy, tj. nebylo dostatečně specifikováno, jaké výrobky měly být předmětem kontroly, a že žalobce se k těmto skutečnostem nemohl během řízení vyjádřit a tvrzené nedostatky zjistil až z vydaného rozhodnutí. To, o jaké výrobky se jedná, žalobce zjistil již z protokolu o kontrole ze dne 12.6.2009, na jehož druhé straně jsou pod bodem 2 závadné výrobky specifikovány. Konkrétní specifikace závadných výrobků je obsažena rovněž v oznámení o zahájení řízení ze dne 17.12.2009, ve kterém je rovněž uvedeno, z jakého důvodu tyto výrobky nevyhovují požadavkům stanoveným v ČSN EN 14682. Žalobce měl v průběhu řízení dostatek prostoru k tomu, aby se k těmto skutečnostem vyjádřil.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v průběhu správního řízení nikdy nevznnesl námitku podjatosti pracovníků ČOI, které u něj dne 12.6.2009 prováděly kontrolu a následně sepsaly protokol o kontrolních zjištěních. Vytýká-li tedy v žalobě správnímu orgánu pochybení spočívající v tom, že se při rozhodování v prvním stupni nezabýval námitkou podjatosti uvedených pracovníků, nemůže tato žalobní námitka obstát.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažoval za potřebné provést žalobcem navržený svědecký výslech inspektorek ČOI H. H. a R. H. Poukázal jednak na to, že skutečnosti, které by měly být výsledkem jmenovaných osob prokázány, žalobce označil naprosto nekonkrétně, a dále zdůraznil, že v postupu inspektorů při kontrole žádná zásadní pochybení neshledal. Není tedy pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, proč pokládá výslech svědků za nadbytečný. Soud k tomu dodává, že okolnosti týkající se pořízení kontrolního protokolu ze dne 12.6.2009, k nimž měly být jmenované osoby dle žalobce vyslechnuty, jsou zcela bezvýznamné také z toho důvodu, že při kontrole proběhnuvší u žalobce dne 12.6.2009 nebyla učiněna žádná skutková zjištění, která by byla podstatná pro rozhodnutí správního orgánu ve věci samé (viz výše). I proto nebyl žádný důvod provádět dokazování stran okolností týkajících se pořízení kontrolního protokolu ze dne 12.6.2009

Soud nepřisvědčil ani námitkám, ve kterých žalobce zpochybňuje závaznost příslušné české technické normy (ČSN EN 14682). Je pravdou, že podle § 4 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky nejsou české technické normy obecně závazné. V souzené věci je nicméně rozhodující posouzení toho, zda jsou předmětné textilní výrobky uvedené žalobcem na trh bezpečné či nikoli. To, co se rozumí bezpečným výrobkem, resp. při splnění jakých podmínek lze výrobek považovat za bezpečný, definuje ustanovení § 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků. Sedmý odstavec uvedeného ustanovení pak za nebezpečný označuje každý výrobek, který nevyhovuje požadavkům na bezpečný výrobek podle tohoto zákona. Správní orgán v souzené věci aplikoval § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků, jenž zní takto: *„Pokud se bezpečnost výrobku nestanoví podle odstavce 2 nebo 3, posuzuje se podle české technické normy, která přejímá příslušnou evropskou normu, na níž zveřejnila Komise Evropských společenství (dále jen "Komise") odkaz v Úředním věstníku Evropských společenství podle práva Evropských společenství a tento odkaz byl zveřejněn ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví.“* Smysl a význam citovaného ustanovení, v němž je odkazováno na českou technickou normu, je zcela nepochybný. Vzhledem k výslovnému a jednoznačnému odkazu zákonodárce na užití české technické normy při posuzování bezpečnosti výrobku, který se nachází v ustanovení § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků, nelze dospět k jinému závěru, než že výrobek, který požadavky takové české technické normy nesplňuje, nevyhovuje požadavkům na

bezpečný výrobek podle tohoto zákona, a je proto podle § 3 odst. 7 téhož zákona nebezpečným výrobkem. Jinak řečeno, v případě těch výrobků, jejichž bezpečnost se nestanoví podle § 3 odst. 2 nebo 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků, je nutno jejich bezpečnost posuzovat podle české technické normy, která vyhovuje podmínkám uvedeným v § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků (samozřejmě pokud taková česká technická norma existuje), bez ohledu na to, že tato norma není obecně závazným právním předpisem. Právě to správní orgány obou stupňů v projednávané věci učinily.

Českou technickou normou, která na danou věc dopadá a podle níž v souladu s dikcí shora citovaného ustanovení zákona o obecné bezpečnosti výrobků žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně posuzoval bezpečnost předmětných textilních výrobků uvedených žalobcem na trh, je ČSN EN 14682:2004 „Bezpečnost dětských oděvů – Šňůry a stahovací šňůry u dětských oděvů – Specifikace“, podle které *nesmí být oblečení určené pro malé děti navrhováno, vyráběno a dodáváno se šňůrami na stažení, funkčními šňůrami nebo dekoračními šňůrami u kapuce a v oblasti krku*. Žalobcem na trh uvedené dětské sportovní mikiny s neodnímatelnou kapucí, article no. 7091472 a dětské jarní bundy s odnímatelnou kapucí, article no. 7092472, které ČOI objevila při kontrole provedené dne 23.3.2009 v provozovně Ing. D. D. v Litoměřicích a které mají šňůry na stažení u kapuce, požadavky zmíněné české technické normy evidentně nesplňují, a ČOI je proto právem označila za nebezpečné výrobky.

Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že odkaz na použití české technické normy, jenž se nachází v ustanovení § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků, není zcela výslovný a konkrétní. Odkaz na českou technickou normu v uvedeném ustanovení je výslovný a jeho konkrétnost spočívá ve vymezení podmínek, které musí česká technická norma splňovat, aby podle ní mohlo být při posuzování bezpečnosti výrobku postupováno. Není pravdou, že zákon o obecné bezpečnosti výrobků spojuje definici nebezpečnosti výrobků s porušením *jakékoli technické normy*, jak tvrdí žalobce. Dle § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků se musí jednat o takovou českou technickou normu, která přejímá příslušnou evropskou normu, na níž zveřejnila Komise Evropských společenství odkaz v Úředním věstníku Evropských společenství podle práva Evropských společenství; zákon dále vyžaduje zveřejnění tohoto odkazu ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Je věcí výrobců, aby si zjistili, zda existuje česká technická norma, která se vztahuje k výrobkům jimi uváděným na trh a zároveň splňuje uvedené podmínky, a aby požadavky kladené touto normou respektovali.

Soud k tomu dodává, že žalobce ničím nezpochybnil, že ČSN EN 14682:2004 vyhovuje všem podmínkám kladeným na příslušnou českou technickou normu ustanovením § 3 odst. 4 zákona o obecné bezpečnosti výrobků. Zmíněnou normu nelze označit pouze za jakési „nezávazné doporučení“, jak nesprávně argumentuje žalobce, ale je zákonem stanovenou povinností podle ní postupovat při posuzování bezpečnosti těch výrobků, k nimž se uvedená norma vztahuje (viz výše).

Za nedůvodný považuje soud také nesouhlas žalobce s výší uložené sankce. Žalobní tvrzení, podle něhož pokuta ve výši 50.000,- Kč neodpovídá závažnosti, způsobu, délce trvání a následkům protiprávního jednání a není přiměřená reálně zjištěnému stavu věci, když v řízení nebylo porušení deklarované právní normy dostatečně prokázáno, je natolik obecné a nekonkrétní, že neumožňuje soudu přezkoumat zákonnost výše uložené pokuty jinak než opět pouze v obecné rovině. Ve vztahu k uvedené žalobní argumentaci soud předně konstatuje, že porušení zákonem stanovené povinnosti výrobce uvádět na trh pouze bezpečné

výrobky (§ 5 odst. 3 zákona o obecné bezpečnosti výrobků) bylo žalobci ve správním řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, jednoznačně prokázáno. Na tomto místě nelze než zopakovat, že shora označené textilní výrobky uvedené žalobcem na trh, které mají šňůry na stažení u kapuce, přestože jsou evidentně určeny dětským spotřebitelům, nesplňují požadavky české technické normy ČSN EN 14682:2004, a jsou proto podle § 3 odst. 7 zákona o obecné bezpečnosti výrobků nebezpečnými výrobky. Soud se plně ztotožňuje s názorem správního orgánu o vysoké závažnosti správního deliktu, jehož se žalobce uvedením těchto nebezpečných výrobků na trh dopustil. Ta vyplývá především z významu zájmu chráněného příslušnými ustanoveními zákona, který byl deliktem dotčen, jakož i z charakteru rizika, které uvedení těchto nebezpečných výrobků na trh vyvolalo. Jak přiléhavě dovodil správní orgán I. stupně, šňůry na stažení na kapuci znamenají pro spotřebitele – malé děti nebezpečí zadušení nebo poranění následkem nepředvídatelného zachycení těchto šňůr. Toto riziko spojené s běžným používáním výrobků je stále přítomné a reálné. V souzené věci se jedná o ohrožovací správní delikt, což znamená, že k naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu se nevyžaduje vznik konkrétní škody – újmy na zdraví, ale stačí samotné ohrožení právem chráněného zájmu, v tomto případě zdraví a života dětských spotřebitelů. K naplnění deliktovní odpovědnosti žalobce není zapotřebí prokazovat, že již došlo k újmě některého dětského spotřebitele na zdraví či životě v důsledku užívání předmětných výrobků uvedených žalobcem na trh.

Jak žalovaný správně poznamenal, typová závažnost deliktního jednání se odráží též v zákonem stanovené výši pokuty, kterou lze za takové jednání sankcionovanému subjektu uložit. Zákon o obecné bezpečnosti výrobků umožňuje postihnout uvedení nebezpečného výrobku na trh pokutou až do výše 50.000.000,- Kč. Žalobci uloženou pokutu ve výši 50.000,- Kč, která odpovídá přesně *jedné tisícině* horní sazby pokuty, s přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem rozhodně nelze označit za nepřiměřeně vysokou.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Protože žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů

vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.